

[Orla Møller.]

I forbindelse med hr. Gert Petersens indlæg vil jeg sige, at jeg har ikke nogen tyrkertro på, at de politisk-økonomiske metoder, man anvender for øjeblikket, absolut er de helt ideelle. Jeg er ikke økonom af profession, men jeg har den opfattelse, at adskillige økonomer både i dette land og også andre steder i verden er ved at være overbevist om manglerne ved de økonomiske metoder, vi hidtil har anvendt for at dirigere og styre den økonomiske udvikling. Sagen er blot den, at der findes for øjeblikket ikke nogen bedre end dem, vi anvender, og derfor er vi nødt til at følge den, skal vi sige forholdsvis traditionelle vej, som regeringen på det punkt har lagt op til. Jeg vil godt i forbindelse med sparebestræbelserne sige, at her er der taget det hensyn, at det ikke skal komme til at gå ud over de svageste grupper i samfundet, og at besparelserne ikke får et sådant omfang, at vi sætter mekanismen i det økonomiske liv i stå.

Om hr. Gert Petersens minimumsforslag vil jeg gerne sige, at de fordrer meget nøje overvejelse. Jeg er helt sikker på, at på nogle af punkterne vil vi nok kunne finde frem til fælles opfattelse af tingene mellem SF og socialdemokratiet, men på den anden side er jeg lige så overbevist om, at der vil være nogle af disse 5 eller 6 punkter, der blev nævnt, hvor det vil blive umådelig svært at komme til enighed.

I problematikken omkring inflationsgevinsterne er jeg helt sikker på, at det parti, jeg repræsenterer, er lige så positivt og lige så energisk indstillet, som hr. Gert Petersens parti er; her må samfundet i allerhøjeste grad være opmærksom og se at få nogle af disse arbejdsfrie indkomster inddraget til gavn for samfundets udvikling.

Jeg har hæftet mig ved udtalelsen om, at en politik til gavn for den brede befolkning vil gøre SF rede til et samarbejde. Man kan vel vanskeligt forestille sig, at den socialdemokratiske gruppe ikke ville være med til at føre en sådan politik, så jeg sad og blev

meget beroliget, da jeg hørte hr. Gert Petersen tale.

Det er muligt, at denne debat har fået sit rolige, velafbalancerede forløb ved, at vi i højere grad end tidligere har koncentreret os om fremtidspolitik. Der har været meget lidt af, at vi har drillet hinanden med fortidige problemstillinger. Det kan godt være, at den altomfattende debat, vi har været igennem i forbindelse med EF-problematikken, ligefrem har drevet os i retning af at se fremad. Det er en meget positiv ting at få noteret, og jeg føler mig overbevist om, at kan vi i stærkere grad lægge os på diskussion om fremtid fremfor diskussion om fortidige fejl, fejltagelser eller forskellig opfattelse af tingene, så vil det være langt lettere at nå til positive resultater, også i forbindelse med de meget afgørende og omfattende forslag, der skal behandles i denne og kommende samlinger.

Poul Schlüter: Mine bemærkninger her under anden omgang af åbningsdebatten kan jeg gøre ganske korte, og det har jeg to gode grunde til. Den ene er, at min tale i går var meget klar; jeg forstår, at den er heller ikke blevet misforstået af nogen, og slet ikke af statsministeren, og det er jeg glad for. Den anden gode grund er selvfølgelig, at det tjener ikke noget formål at ville forsøge at holde rivegilde med en statsminister, som kun har haft regeringsansvar i ganske få dage.

Økonomi- og budgetministerens svar i formiddags har jeg ikke mange bemærkninger til. Jeg synes, det var rigtigt, at økonomi- og budgetministeren fremhævede det store ansvar, som kommunerne har for den samlede udvikling i samfundsøkonomien, og jeg er enig med økonomi- og budgetministeren i den betragtning, at ofte skyder man nok over målet, når man kritiserer stigningerne i kommunernes udgifter og budgetter. For her i folketinget kan vi i hvert fald ikke fri os selv for det ansvar, vi pålægger kommunerne igennem lovgivningen. Gør man en